

HỒI 9

CÁI BANG GẤP SÔNG GIÒ

T

iểu Du Cái Đông Phương Huệ nói không ra tiếng cố gắng lâu lắm mới thốt được một câu, giọng đứt quãng:

- Chí ca... Chúng ta... hãy... rời đây ngay!

Hoàng Thượng Chí trợn lên một cái như muốn lột tròng mắt ra ngoài, nhìn vào huyết sọ, nói:

- Tại sao hiền đệ cứ nằng nặc đòi bỏ đi như vậy?

Đông Phương Huệ mặt mày xanh rờn, sợ hãi, run giọng, nói:

- Hoàng ca ca muốn chết sao? Không không, ngu đệ không thể để cho ca ca chết được.

Hoàng Thượng Chí trấn tĩnh tinh thần nhìn Đông Phương Huệ:

- Hiền đệ, hãy bình tĩnh lại! Đừng có quá sợ hãi như vậy. Thế nào ngu huynh cũng tìm gặp Huyết Sọ chủ nhân!

Đông Phương Huệ giọng van nài:

- Không nên! Chí ca! Đệ van ca ca hãy rời đây ngay. Huyết Sọ chủ nhân là thiên hạ vô địch. Ca ca không phải là đối thủ của ông ta đâu.

Hoàng Thượng Chí cau mày nói:

- Nhưng ngu huynh lại đang tìm hấn!

Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ ngược mắt hỏi:

- Tại sao hiền huynh tìm Huyết Sọ chủ nhân?

Hoàng Thượng Chí gần giọng đáp:

- Tôi và chủ nhân huyết sọ có một mối thù sâu như đáy bể.

Đông Phương Huệ giật mình thối lui ra sau ba bốn bước, thân hình lảo đảo chực ngã, môi run run hỏi:

- Chí ca! Có... thù hận với... Huyết Sọ?

- Đúng vậy!

Đông Phương Huệ lại hỏi:

- Hận thù... như thế nào?

Hoàng Thượng Chí nghiêng răng, lạnh lùng nói:

- Đó là một huyết hải thâm cừu! Hắn đã giết cha tôi và sát hại mấy trăm mạng trong nhà nữa!

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ rất đổi ngạc nhiên! Rùng mình ớn lạnh, chân đứng không muốn vững! Miệng lẩm bẩm, than:

- Trời ơi! Tại sao như vậy! Tại sao...

Hoàng Thượng Chí thấy tình trạng như vậy, liền cất giọng khuyên:

- Huệ hiền đệ! Hiền đệ hãy rời khỏi nơi đây đi.

Đông Phương Huệ thẳng thốt:

- Tôi!... Không! Tôi... không thể rời bỏ ca ca được. Nếu có gì thì hai ta cùng chịu chung số phận!

Hoàng Thượng Chí nghe nói cảm động đến muốn ứa nước mắt.

Tiểu ăn xin sững sờ một lúc lâu, rồi đột nhiên thét lớn.

- Không thể được! Không thể như thế được! Đó không phải là sự thật... Không phải...

Hoàng Thượng Chí thấy Đông Phương Huệ quá sợ hãi, không tự chủ được, liền cầm tay của nó, nói:

- Huệ hiền đệ! Hãy bình tĩnh lại đi! Hiền đệ nói cái gì không thể được?

Tiểu ăn mày há họng, líu lười một lúc mới cất giọng nói:

- Tiểu đệ nói Huyết Sợ không có hiện hình ra đây!

Hoàng Thượng Chí vặn hỏi:

- Tại sao hiền đệ nghĩ như vậy?

Đông Phương Huệ ngập ngừng đáp:

- Cái này... cái này... Đệ có cảm tưởng là không phải sự thật...

Hoàng Thượng Chí ngắt lời, nói:

- Nhưng sự thật đã hiện hiện trước mắt!

Một lần nữa, tiểu ăn xin Đông Phương Huệ ngăn cản:

- Chí ca! Ca ca hãy rời khỏi đây ngay!

Hoàng Thượng Chí cả quyết:

- Không!

- Ca ca không nên liều thân như vậy.

Hoàng Thượng Chí giọng rất thản nhiên, hỏi:

- Nhưng đã chắc gì tôi phải chết vì tay nó! Hiền đệ sao mà hay nghĩ xa xôi quá?

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ dùng lưng bàn tay chùi những giọt lệ đang muốn chảy dài trên hai má nói:

- Chắc chết! Bất cứ người nào cũng không phải đối thủ của Huyết Sợ chủ nhân.

Hoàng Thượng Chí cắn môi đến rướm máu mà vẫn không biết đau. Chàng lạnh lùng thốt:

- Có thể đúng như vậy! Nhưng tôi với Huyết Sợ chủ nhân có mối thù quá cao thâm. Tôi thề không đội trời chung. Ngày nào tôi còn sống sót, nguyện phá tan Quỷ Bảo thành đất bằng...

Đôi mắt Đông Phương Huệ ngơ ngác như kẻ thất thần. Thân hình hấn lão đảo muốn ngã. Miệng lẩm bẩm:

- Chí ca ơi! Sao mà ghê rợn quá vậy!

Hoàng Thượng Chí không để ý đến khuôn mặt thê thảm của Tiểu ăn mày. Chàng ngược nhìn mặt trời, rồi nói:

- Đã đến giờ Thìn rồi. Tôi phải vào ngay Võ Hưu Từ để hoàn thành việc Nam Cái nhờ cậy. Huệ đệ hãy ở đây chờ tôi nhé!

Dứt lời chàng định phóng mình vào rừng. Nhưng tiểu ăn xin Đông Phương Huệ kéo cứng lấy chàng bị thảm nói:

- Chí ca! Ca ca nhất định đi vào đó sao?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Dĩ nhiên! Người quân tử không được nói hai lời. Đã nhận lấy việc người ta nhờ cậy, thì phải làm cho xong. Có gặp nguy hiểm đến đâu cũng không hề thoái bước.

Đông Phương Huệ hướng mắt nhìn cái huyết sợ để trên tảng đá, như đang suy nghĩ điều gì.

Một chập sau, hấn buông Hoàng Thượng Chí ra rồi đứng cảm nói:

- Được! Chúng ta cùng vào đi!

Hoàng Thượng Chí cả quyết bảo:

- Không! Huệ hiền đệ! Hiền đệ hãy ngồi đây đi. Tôi không thể để hiền đệ lâm vào nguy hiểm.

Đông Phương Huệ nhất quyết nói:

- Đừng nói nhiều nữa! Chúng ta đi thôi.

Hoàng Thượng Chí nghiêng răng buông một tiếng:

- Đi!

Cả hai liền nhảy vào trong rừng, phi thân về miếu võ hầu...

Hai người chạy chưa được hai mươi trượng. Đột nhiên tiểu ăn xin thét lên một tiếng rừng rợn nói:

- Không kịp rồi! Chí ca! Hãy nhìn kia!

Dứt lời, dùng tay chỉ dưới đất.

Hoàng Thượng Chí hướng mắt nhìn theo. Bất giác toàn thân chấn động, một luồng hơi lạnh chạy vào xương sống.

Chàng thấy trong rừng có rất nhiều xác chết nằm rải rác dưới đất, bên những vũng máu đã thâm lại.

Một xác!

Hai xác!

Ba xác!

Tất cả có đến mười mấy xác chết, toàn là đệ tử của Cái Bang.

Người nào cũng trợn ngược đôi mắt như muốn lọt tròng ra ngoài, thất khiếu đều chảy máu như bị một võ công ác độc đánh chết vậy.

Hoàng Thượng Chí hừ lên một tiếng thâm trầm, cất giọng nói:

- Đây chắc là do Huyết Sọ chủ nhân gây nên cả! Thảo nào chẳng thấy một bóng người nào xuất hiện!

Thì ra họ đã trúng độc thủ cả rồi!

Sự tình ly kỳ làm cho người ta phải rối óc, mà không làm sao hiểu được!

Cái Bang đại hội tuyển chọn người làm Bang Chủ, thay cho vị Bang Chủ đã chết. Nhưng tại sao huyết sọ xuất hiện nhúng tay vào sát hại bang chúng? Thiên Tề Giáo cũng phải nhiều cao thủ đến can thiệp:

- Thật là rắc rối! Hay bên trong còn có ẩn tình nào đây?

Hoàng Thượng Chí tuy không sợ chết xông vào cho tròn chữ tín, nhưng chàng không khỏi hồi hộp, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cả mình toát mồ hôi lạnh.

Sự xảy ra trước mắt thật ngoài sức tưởng tượng của chàng!

Mười mấy đệ tử Cái Bang thiệt mạng!

Cả khu rừng bao trùm một làn không khí chết chóc, lạnh lùng!

Giữ lúc đó...

Trong miếu Võ Hưu, thoát đưa ra hai tiếng cười rùng rợn. Tiếng cười như xoáy vào tai, the the tựa tiếng quái vật ré lên!

Hoàng Thượng Chí và tiểu ăn xin Đông Phương Huệ đồng giật mình thối lui ba bốn bước.

Tiếp đó trong miếu Võ Hưu lại vang lên một tiếng đùng rất lớn và tiếng tường ngã nhà sập ầm ầm một lúc lâu.

Hoàng Thượng Chí biến sắc, nói:

- Không xong! Chắc là Huyết Sọ đang phóng tay sát hại bang chúng Cái Bang rồi.

Dứt lời, liền bỏ mặc Đông Phương Huệ, nhún mình phi vút lên không, cao hàng mấy trượng; thân hình chàng uốn lại rất đẹp hướng vào phía phát ra tiếng nhà sập, bay vào, thân pháp nhẹ nhàng, uyển chuyển như én lướt trên không.

Đột nhiên có tiếng trầm hùng thét vang:

- Tiểu thí chủ! Không được tiến tới nữa.

Theo với tiếng thét trầm hùng đó, liền có một bóng xám từ bên hữu Hoàng Thượng Chí bay ra. Từ bóng xám ấy thoát ra một luồng kinh lực ép Hoàng Thượng Chí rơi xuống đất.

Liền khi đó bóng xám kia cũng đáp xuống ngay trước mặt Hoàng Thượng Chí, hiện ra một lão hòa thượng lông mày trắng như tuyết, mặc áo thụng xám.

Bạch Mi hòa thượng từ từ bước lại gần Hoàng Thượng Chí!

Hoàng Thượng Chí thấy Bạch Mi hòa thượng này đã cản bước, ép chàng rơi xuống, tức giận chẳng nói hăng rằng, dồn tất cả chân lực vào hữu chưởng, nhắm ngay Bạch Mi hòa thượng đánh tới.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ thất thanh thét bảo:

- Chí ca! Dừng tay lại! Chớ đánh nhằm Bắc Tăng lão tiền bối!

Hoàng Thượng Chí nghe nói giật mình. Nhưng không thể thu chưởng lại được, nên chàng liền hướng chưởng sang hướng khác.

Linh Qui Tam Thức quả thật lợi hại!

Hoàng Thượng Chí chỉ mới dùng có một thức đầu tiên mà những cổ thụ quanh đó điều gãy đổ tơi bời!

Hoàng Thượng Chí nhìn kỹ Bạch Mi hòa thượng thấy quả là Bắc Tăng, người mà chàng đã được Đông Phương Huệ chỉ cho biết khi ông xông vào Quỷ Bảo. Chàng vội chấp tay thi lễ rồi nói:

- Vãn bối vô tình thất lễ. Dám xin lão tiền bối rộng lòng tha thứ!

Bắc Tăng không để ý đến thái độ của Hoàng Thượng Chí, hoảng hốt nhìn về Võ Hưu Từ một lát, thét lớn:

- Chạy mau!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi lại:

- Chạy? Nam Cái đã nhờ vãn bối...

Bắc Tăng ngắt lời:

- Ta biết cả rồi! Chạy mau đi, chân chờ nữa không kịp! Có điều gì đợi rồi khỏi đây rồi hãy bàn đến.

Hoàng Thượng Chí vẫn thắc mắc:

- Nhưng Cái Bang...

Không thể chân chờ được nữa, Bắc Tăng lẹ đưa tay nắm lấy Hoàng Thượng Chí và tiểu ăn xin Đông Phương Huệ nhắm hướng bìa rừng chạy thẳng.

Hoàng Thượng Chí mù đầu mù óc, không hiểu tại sao Bắc Tăng lại có thái độ kỳ quặc như vậy. Cái Bang lâm nạn đã không tiếp cứu lại còn cản không cho chàng can thiệp là có ý gì?

Nói về thủ pháp thì Bắc Tăng không chắc bắt được tay Hoàng Thượng Chí một cách dễ dàng như vậy. Nhưng vì lúc đó chàng không quan tâm đề phòng. Hơn nữa

chàng biết Bắc Tăng và Nam Cái đều là võ lâm kỳ nhân cả. Đối với Nam Cái, Bắc Tăng còn có giao tình nữa! Hoàng Thượng Chí nghĩ rằng ông ta chắc không có ác ý mà còn có ẩn tình gì đây nên chàng mới không ra tay chống lại.

Chẳng bao lâu ba người đã ra khỏi khu rừng già.

Bắc Tăng không nói gì cả, vẫn nắm chặt lấy tay Thượng Chí và Phương Huệ theo đường cái mà chạy. Độ chừng được mười dặm, ba người mới dừng lại trong một khoảng rừng thưa.

Bắc Tăng buông tay hai người rồi nheo một mắt nhìn tiểu ăn xin Đông Phương Huệ, hỏi:

- Tiểu tử! Mi có phải là môn hạ của Cái Bang không?

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ khúc khích cười mấy tiếng rồi mới đáp:

- Không phải vậy! Văn bối là Du Cái.

Bắc Tăng trợn mắt hỏi lại:

- Cái gì là Du Cái?

Đông Phương Huệ chậm rãi giải thích:

- Một không xin cơm! Hai không xin tiền! Ba không bái sư! Bốn không nhập môn! Lang thang ngày đây mai đó, bốn bề đều là nhà!

Đôi mày trắng như tuyết Bắc Tăng chau lại. Ông mím môi ra dáng nghĩ ngợi.

Hoàng Thượng Chí lòng đang tức bực, không chịu được sự im lặng ấy, cất tiếng hỏi:

- Thưa lão tiên bối! Việc gì đã xảy ra trong Võ Hưu Từ?

- Bắc Tăng nghiêm nét mặt, không trả lời thẳng câu hỏi của Hoàng Thượng Chí mà hỏi lại chàng.

- Tiểu thí chủ! Người có biết nhân vật nào đánh nhau trong miếu Võ Hưu không?

Hoàng Thượng Chí đáp nhanh:

- Huyết Sợ chủ nhân.

- Còn đối thủ của y là ai?

Hoàng Thượng Chí ngập ngừng đáp:

- Việc này...

Bắc Tăng cướp lời:

- Âm Sát Mạc Tú Anh!

Hoàng Thượng Chí giật mình, ngạc nhiên hỏi:

- Âm Sát Mạc Tú Anh? Tại sao nàng lại đến đó giao đấu với Quỷ Bảo Chủ Nhân?

Bắc Tăng nheo mắt đáp:

- Đó là một việc gặp nhau bất ngờ thôi. Có lẽ Âm Sát Mạc Tú Anh đi ngang qua bờ cát Bạch Thủy, tình cờ thấy sọ máu để bên đường, nên nổi tính kiêu ngạo, muốn đấu với nhân vật khùng bố tuyệt đại giang hồ đó...

Ngừng một lát, lão đảo mắt nhìn vào mặt Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ và Hoàng Thượng Chí tiếp lời:

- ... May mà sự tình cờ đó, nếu không, các thí chủ vào rừng lúc này kể như tử thần gọi tên rồi!

Hoàng Thượng Chí dùng giọng mũi, hừ một tiếng tự nhủ:

- Âm Sát Mạc Tú Anh dám giao chiến với Quỷ Bảo Chủ Nhân Huyết Sọ thì công lực của nàng hẳn rất cao thâm. Chả trách mấy ngày trước nàng mới ra tay có ba chiêu Nam Cối đã bị thương!

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ giọng khích động hỏi:

- Lão tiền bối, người đã thấy được mặt thật của Huyết Sọ chủ nhân chưa?

- Điều này thì không có! Lão núp trong góc điện, lúc Quỷ Bảo Chủ Nhân vừa hiện, thân ra đó... Nhưng lão nhận xét thấy sự tình như còn có chút nguyên do gì đó...

Đông Phương Huệ ngắt lời, hỏi:

- Phải chăng hình dáng của chủ nhân Huyết Sọ không đúng...

Bắc Tăng không để tiểu ăn xin Đông Phương Huệ nói hết lời ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thí chủ biết hình dáng Quỷ Bảo Chủ Nhân sao?

Đông Phương Huệ đáp:

- Tiểu bối nghe nói y luôn luôn bịt bằng chiếc khăn màu xám, toàn thân y phục cũng màu xám, tay mặt trắng như tuyết, tay trái đen tựa mực...

Toàn thân Bắc Tăng đột nhiên chấn động, lui lại mấy bước. Ông mở to đôi mắt, đăm đăm nhìn vào mặt tiểu ăn xin.

Ánh mắt như xoáy vào óc làm Đông Phương Huệ phải cúi gằm xuống.

Qua một lúc lâu, Bắc Tăng cất giọng trầm hùng hỏi:

- Tiểu thí chủ! Người đã nghe ai nói như thế? Quỷ Bảo Chủ Nhân chưa từng hiện thân cho một ai thấy cả.

Đông Phương Huệ ngược mặt lên đáp:

- Văn bối vô tình nghe được! Nhưng người mà lão tiền bối đã gặp nơi Võ Hưu Từ có đúng như vậy không?

Bắc Tăng ngập ngừng:

- Điều này... Điều này lão chưa thấy rõ được. Nhưng bóng xám thì chắc là không sai!

Hoàng Thượng Chí xen vào nói:

- Lão tiền bối đã gặp Nam Cái rồi!

Bắc Tăng đáp gọn:

- Chưa!

Hoàng Thượng Chí thắc mắc, hỏi tiếp:

- Nếu vậy lão tiền bối vì việc gì mà đến Võ Hưu Từ?

Bắc Tăng đáp:

- Lão được người ta cho hay, nên đi đến đó ngăn cản cuộc đại hội của Cái Bang.

Hoàng Thượng Chí bất giác ồ một tiếng lại hỏi:

- Thưa lão tiền bối, người báo tin đó là ai?

Bắc Tăng thản nhiên nói:

- Một vị nữ thí chủ! Nàng tự xưng là Hưu Tâm Nhân.

Hoàng Thượng Chí hét lớn một tiếng nói:

- Hưu Tâm Nhân! Lại là nàng! Kỳ lạ thật!

Bắc Tăng thấy thế ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thí chủ quen biết Hưu Tâm Nhân?

- Không quen biết gì cả! Nhưng nàng đã từng...

Hoàng Thượng Chí nói đến đó đột nhiên ngừng lại, vì chàng không muốn để lộ thân thế của mình và những lời Hưu Tâm Nhân đã nói với chàng.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ hoang mang trong lòng, nên hỏi dồn:

- Nàng đã từng thế nào?

Hoàng Thượng Chí rất khó chịu, liền cười nhạt một tiếng, nói:

- Nàng đã tìm đến tôi để truyền một việc do người khác bảo.

Vì không muốn nói rõ thân thế mình, Hoàng Thượng Chí mới trả lời một cách mập mờ như vậy.

Chàng sợ tiểu ăn xin Đông Phương Huệ tò mò hỏi thêm, liền quay sang hỏi Bắc Tăng:

- Lão tiên bối! Việc của Cái Bang kết liễu như thế nào?

- Lão đến kịp thời dời Cửu chưởng lão và mấy trăm đệ tử của Cái Bang. Nếu không hậu quả sẽ tai hại không sao đoán được!

Khi chủ nhân Huyết Sợ xuất hiện, bang chúng Cái Bang mới rời khỏi miếu Võ Hầu chưa đầy nửa khắc.

Có mười mấy đệ tử Cái Bang vì không kịp lui đi nên đã bị thảm hại. Số đệ tử này chắc là hai tiểu thí chủ đã thấy phơi thây trong rừng đó!

Hoàng Thượng Chí chỉ ừ một tiếng.

Bắc Tăng lại nói tiếp:

- Nếu không nhờ Âm Sát Mạc Tú Anh tới vừa đúng lúc thì người và ta đều không tránh khỏi cái họa lớn chết chảng toàn thây!

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ kích động nói:

- Thưa Lão tiên bối Âm Sát Mạc Tú Anh mà dám giao thủ với Quỷ Bảo Chủ Nhân sao?

Bắc Tăng biểu đồng tình, bảo:

- Ừ! Cứ theo lão được mục kích, Âm Sát Mạc Tú Anh chịu đựng giỏi nhất là năm chiêu thì sẽ bại ngay.

Hoàng Thượng Chí vẫn lo đến việc của Cái Bang. Chàng cần phải biết rõ tất cả sự thật, mới có thể giao hảo lại cho Nam Cái được.

Chàng liền nói với Bắc Tăng:

- Lão tiên bối có thể nói rõ những việc đã xảy ra đó không? Để văn bối dễ nói lại với Nam Cái.

Bắc Tăng gật gật nói:

- Được! Được! Lão gia sẽ nói rõ.

Nói rồi im lặng một lát, như để nhớ lại cho các điều đã qua, bảo:

- Hôm qua lão đi đường gặp một nữ thí chủ đón lại. Nàng mặc áo trắng, mặt bịt một miếng vải mỏng, tự xưng là Hữu Tâm Nhân. Nàng tin cho lão biết Thiên Tề Giáo ngoại đường Đường Chủ Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất được sự ủng hộ của Thiên Tề Giáo, về tiếp nhận chức chương môn của Cái Bang, hẳn đã nắm được Âm Trúc tín phù của Thủ Tịch Trưởng Lão Nam Cái. Nàng bảo lão trước giờ thìn hôm nay phải đến bờ cát Bạch Thủy Vô Hầm Từ để ngăn chặn sự tiến hành của Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất, đồng thời đem âm mưu ấy nói ra cho các vị Trưởng Lão Cái Bang biết...

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ đột nhiên xen miệng vào nói:

- Thiên Tinh Cái là bộ hạ Đường Chủ của Thiên Tề Giáo mà sao có thể...

Bắc Tăng ngắt lời Đông Phương Huệ, nói:

- Thiên Tinh Cái là sư huynh đệ bối của Chương Môn Cái Bang vừa chết đó. Vì hắn phạm bang luật nên bị đuổi ra khỏi Cái Bang, hắn mới đến nhập vào Thiên Tề Giáo.

Lần này là do Thiên Tề Giáo chủ trương, ủng hộ nó trở về tranh đoạt địa vị chương môn, ngụ ý chúng muốn đem môn hạ của Cái Bang đưa vào Thiên Tề Giáo...

Một lần nữa tiểu ăn xin Đông Phương Huệ lại ngắt lời, chen vào hỏi:

- Thiên Tinh Cái đã bị đuổi ra khỏi môn, mà Cái Bang lại có thể để cho nó làm chương môn sao?

Bắc Tăng giải thích:

- Trước nhất, nó chuẩn bị dùng võ công để đoạt mục đích. Thứ hai, nó lại nắm được Âm trúc tín phù của Nam Cái, tín hiệu quan trọng nhất trong Cái Bang!

Tuy Nam Cái là Thủ Tịch Trưởng Lão, nhưng thân phận của ông lại còn cao hơn chính trưởng lão hiện tại một bậc. Vì vậy tín phù của ông có uy lực rất lớn!

Hoàng Thượng Chí tức bực nói:

- Việc này thật là rủi! Vì Nam Cái bị Âm Sát Mạc Tú Anh đả thương trước, nếu không thì gian mưu của Thiên Linh Cái Nhiệm Thất sợ khó mà thực hiện được. Với thân thủ của Nam Cái...

Bắc Tăng ngắt lời, nói:

- Điều đó cũng chưa chắc! Thiên Tề Giáo cố ý làm việc này nên đã dùng mọi mưu kế để thực hiện cho được. Nam Cái bị thương chỉ là một điều may rủi, vì vậy nên độc mưu của chúng càng dễ thực hiện!

Hoàng Thượng Chí nên thắc mắc:

- Chỉ có điều khó hiểu là người tự xưng là Hữu Tâm Nhân đó sao lại biết được âm mưu của chúng trước cho Lão tiên bối!

Bắc Tăng đáp:

- Điều ấy chỉ có hỏi nàng thôi!

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ cũng lên tiếng hỏi:

- Điều làm cho người ta khó hiểu nhất là chủ nhân huyết sợ! Sao bỗng dưng xuất hiện ở bờ cát Bạch Thủy, còn phóng tay hạ sát đệ tử Cái Bang?

Bắc Tăng lắc đầu bảo:

- Lão cũng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được gì cả!

Hoàng Thượng Chí nói san vấn đề khác:

- Ba ngày sau Nam Cái sẽ về lo liệu các việc!

Bắc Tăng gật đầu tiếp lời:

- Việc ấy Lão gia cũng có nghe Hữu Tâm Nhân nói qua.

Hoàng Thượng Chí giật nảy mình!

Chàng hết sức ngạc nhiên, trợn mắt, hỏi:

- Hữu Tâm Nhân làm sao biết được mà nói với lão tiên bối?

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ vọt miệng nói:

- Hay lúc Nam Cái nói chuyện với ca ca có người nào trộm nghe được chăng.

Hoàng Thượng Chí nhú mày lắc đầu nhẹ nhàng, đáp:

- Không hề có chuyện ấy xảy ra được! Chuyện đó chính Nam Cái truyền cho ngu huynh. Tuyệt đối không có kẻ thứ ba nào nghe được!

Đông Phương Huệ nói:

- Quả thật ly kỳ!

Bắc Tăng cũng đồng tình, bảo:

- Đúng như vậy! Sự thể quả lạ lùng, đến nỗi người ta khó mà tin được.

Hoàng Thượng Chí mím chặt môi, cúi đầu lẩm bẩm:

- Hữu Tâm Nhân! Hữu Tâm Nhân! Ta sẽ tìm ra sự bí mật này cho nàng biết tay.

Tiểu ăn xin Đông Phương Huệ đứng gần nghe Hoàng Thượng Chí nói thì thầm như vậy, liền bảo to:

- Chí ca! ca ca lắm lắm gì vậy?

Hoàng Thượng Chí giật mình, ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh quả quyết, rồi:

- Có một ngày ta sẽ khám phá tất cả sự lạnh lùng này!

Bắc Tăng lắc đầu, thở dài một tiếng rồi nói:

- Lần này Cái Bang rất khó dàn xếp ổn thỏa việc phá rối ấy.

Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ xen vào nói:

- Nếu không có Thiên Tề Giáo xen vào thì đâu đến nỗi!

Bắc Tăng gật đầu bảo:

- Tiểu thí chủ quả là thông minh! Thiên Tề Giáo đã đứng ra chen vào việc này, nhưng chúng nó chưa đạt được mục đích, thì chúng chẳng bao giờ bỏ qua đâu?

Hoàng Thượng Chí tức tối nói:

- Đệ tử của Cái Bang cùng khắp thiên hạ, chả lẽ ai nấy đều là thứ tầm thường cả sao?

Bắc Tăng đáp:

- Không phải như lời tiểu thí chủ nói! Đệ tử cái bang đâu phải tầm thường được. Chỉ lấy chính trưởng lão trước mắt đó mà xét, ai nấy đều võ nghệ tuyệt luân, danh chấn giang hồ! Nhưng Thiên Tề Giáo lại thu nhận những nhân vật hung ác, độc hiểm trên thiên hạ làm môn đồ! Thật không thể coi thường được.

Ngừng một lúc, Bắc Tăng than dài:

- Sự thể như vậy khó mà tránh khỏi một sát vận giang hồ. Đáng ngại và khó hiểu nhất là chủ nhân huyết sọ! Đột nhiên nhân vật khủng bố kinh hồn đó xuất hiện làm cho cái bang không biết có ẩn ý gì chăng!

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng hừ một tiếng, cắn răng bảo:

- Vấn đề vẫn là do Huyết Sọ.

Bắc Tăng lại nói:

- Không sai! Nam Cái về đây cũng chẳng làm gì hơn được!

Hoàng Thượng Chí như thắc mắc, hỏi gần:

- Huyết Sọ chủ nhân quả thiên hạ vô địch sao?

Bắc Tăng gật đầu đáp:

- Hiện giờ thì như vậy!

Hoàng Thượng Chí thở ra một hơi dài, rồi im lặng!

Chàng nghĩ đến Phật Thủ Bảo Cập, nếu chàng kiếm được một nửa bảo cập thất lạc kia để luyện thành môn võ công kinh người, thất truyền từ trăm năm nay...

Bỗng nhiên lúc đó...

Từ xa xa vọng lên một tiếng thét.

Tiếng thét đó kéo dài như một ám hiệu.

Ba người đồng giật mình, lắng nghe.

Im lặng!

Một cái im lặng hãi hùng!

Đột nhiên Hoàng Thượng Chí nói to:

- Tôi đi coi xem việc gì!

Dứt lời, thân hình chàng như một làn khói bay ra ngoài rừng. Chàng thấy trên đường vắng lạnh lúc này, giờ có rất nhiều người đang xông xáo, qua lại. Tiếng thét báo hiệu lúc này phát ra từ đám người này.

Hoàng Thượng Chí phóng nhanh về phía đám đông. Họ đang thét từng hồi.

Hoàng Thượng Chí phi vút lên không, uốn mình mấy cái, nhẹ nhàng rơi xuống cách đám đông chừng năm trượng, không tạo nên một tiếng động nhỏ!

Giữa đám đông xông xáo đó, có một bóng người màu đỏ nổi bật lên, đập vào mắt Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí nói qua kẽ răng:

- Con ác phụ, Thể Điệp Lý Vân Hương!

Phải! Bóng người màu đỏ đó chính là Thủ Tịch Đường Chủ Thể Điệp Lý Vân Hương.

Có nàng ở đây, khỏi cần nói cũng biết những người kia là môn hạ của Thiên Tê Giáo.

Nhưng họ đang đánh nhau với ai!

Mắt của Hoàng Thượng Chí sáng như sao, xuyên qua lớp người nhìn vào trận đấu!

Chàng thốt nhiên giật mình.

Hoàng Thượng Chí thấy tám lão già áo xanh đang đấu rất kịch liệt với Nam Cái!

Nam Cái bị Âm Sát Mạc Tú Anh đả thương, tiếp đến lại bị Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất đánh trọng thương một lần nữa tính mạng thập phần nguy hiểm! Tại sao Nam Cái không lo dưỡng thương mà lại giao thủ với tám lão thanh y nơi này!

Hoàng Thượng Chí từ từ tiến tới gần đám người!

Trong vòng chiến nằm ngổn ngang mười mấy xác chết.

Hoàng Thượng Chí nghĩ chắc chúng bị Nam Cái giết chết.

Hoàng Thượng Chí nhìn thấy trong đám môn hạ của Thiên Tề Giáo có một người ăn xin trung niên, mặt đầy những chấm đen lớn, mũi quặp xuống như mỏ két, đôi mắt ti hí, đang nhìn chăm vào trận đấu.

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ:

- Tên này có lẽ là Thiên Tinh Cái Nhiệm Thất, người hiệp sư diệt tổ không sai! Sự rắc rối của Cái Bang lần này là do hắn chủ mưu. Hôm nay ta cứ thay thế lão ca ca đập cái thằng chó sói này chết quách.

Nghĩ xong, Hoàng Thượng Chí liền nhảy vút tới chụp tên ăn xin đó rất nhanh...

Tên ăn xin trung niên đang chăm chú vào trận đấu, không ngờ có người ra tay hại lén. Đến khi cảm thấy luồng gió khác lạ sau lưng, định né tránh thì không kịp nữa!

Mạch môn của hắn đã bị Hoàng Thượng Chí nắm cứng bằng một tay, tay kia chàng chận lên Mạng môn đại huyết của hắn.

Đám người chung quanh đó liền rối loạn lên.

Thế Điệp Lý Vân Hương thét lên một tiếng:

- Lãnh Diện Nhân!

Do tiếng hét của Lý Vân Hương, mọi người đều hướng mắt nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí và áp dần tới.

Nam Cái và tám lão già áo xanh đang đánh nhau kịch liệt cũng tự nhiên ngừng tay lại!

- o O o -